

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardi, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Cata-
lunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Ja-
ume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alcía Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Rafa Gil.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La setmana passada l'encara president del Govern espanyol, José María Aznar López, s'exhibia en el terreny que més li agrada, el de gran home d'estat. Primer va ser dimecres a Washington, en una compareixença al Capitoli dels Estats Units d'Amèrica. Una representació, per cert, venuda per de- terminats mitjans d'informació com a fita històrica, quan la presència de congres- sistes no va arribar a la cinquantena, dels més de 535 que hi ha. El segon gran ac- te va ser a Europa, l'endemà. El president espanyol es va acomiadar dels seus co- religionaris continentals en la segona i última jornada del XVI Congrés del Partit Popular Europeu (PPE).

En tots dos llocs el cap de l'executiu espanyol deixà clar el seu tarannà i les seues obsessions. Als Estats Units mantenia la doctrina de l'atac preventiu per lluitar con- tra el terrorisme internacional, o per justificar la caça de bruixes en nom de la lluita contra el terrorisme. Ho defensava amb la mateixa fredor de quan va començar la in- vasíó d'Iraq. Obviant, gràcies a l'arrogància de l'ignorant, que fins i tot el president dels Estats Units, George W. Bush, i el primer ministre britànic, Tony Blair, comen- cen a tenir problemes per justificar allò injustificable. Tanmateix també en les de- mocràcies més poderoses és difícil que els governs no hagen de donar explicacions dels seus actes. Aznar, però, sap que pot mantenir la seua arrogància perquè el Go- vern que presideix pertany a un estat amb un alt nivell d'ignorància democràtica, on ell pot fer i desfer sense més explicacions. Tant és així que Aznar arriba a l'extrem de defensar a Washington la guerra d'Iraq quan tots els serveis d'intel·ligència del món reconeixen que el règim de Saddam no era una amenaça "imminent" i no s'ha trobat cap rastre d'armes de destrucció massiva. I tot això sense donar una sola ex- plicació a l'oposició.

Amb la mateixa arrogància, Aznar es va dirigir als representants del PPE. En el seu paper de gran estadista internacional el dirigent espanyol va voler tancar les jorna- des dels conservadors europeus amb un atac als governs d'Alemanya i de França per no ser prou atlantistes. De nou, amb l'arrogància del petit funcionari a qui l'atzar i els dèficits democràtics d'un estat impermeable a la pluralitat han situat en un pe- destal, oblidava la seua condició de rêmora i nadava com un tauró. I en la mateixa reunió el mandatari espanyol aconseguia —i aquí arribem al moll de l'os de la seua obsessió—, un acord del PPE que condemna qualsevol "diàleg i connivència" amb els grups terroristes reconeguts per la UE, és a dir amb ETA i Batasuna. De manera que Aznar aconseguia exportar a Europa part de la seua doctrina política: la criminalit- zació del debat i del diàleg com a fórmula per a combatre als adversaris polítics. Bar- rejar diàleg amb connivència, a part de ser una perversió de les paraules, és només una forma d'arrogància que té com a únic objectiu falsejar la realitat sota l'amenaça de la por per impossibilitar el desenvolupament del debat polític propi de qualsevol societat que es proclame democràtica.

Als nostres lectors

L'escàndol del cas Fabra presenta particularitats que el fan especialment obscè. Una és la barreja de jugades brutes, negocis corruptes, manipulacions polítiques i rancors. Una altra és que a hores d'ara Carlos Fabra encara no ha dimitit, encara que, des de fa mesos, el seu crèdit com a home públic desprèn una ineludible olor a podridura. Vi- cente Vilar, l'exsoci traït per Fabra, que s'ha querellat contra ell, diu que tant li fa ac- bar en terra sempre que Fabra també acabe igual. Fins a quin punt José María Aznar i Mariano Rajoy permetran un espectacle tan degradant com aquest sense fer desa- parèixer Don Carlos? O és que Don Carlos sap massa coses i pot morir matant? En el tema de portada entrevistem en profunditat Vicente Vilar, qui explica tota la seua rela- ció, personal i professional, amb l'encara president de la Diputació de Castelló.

Joan M. Oleaque, redactor